

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.991 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kirkuk. In 1988 zou u zijn gehuwd met (F. S. S.) (OV X). U zou sinds een zestal jaren een winkel in auto-onderdelen en reparatie hebben uitgebaat in het industriegebied van Kirkuk. Op 14 maart 2008 zou u na werktijd (16 à 17u) zijn lastiggevalen door een drietal gemaskerde mannen. U zou zijn aangemaand om al het geld dat u bij u had te overhandigen. Ondanks het feit dat deze mannen gemaskerd waren, zou u toch één van hen hebben herkend aan zijn stem, postuur en tatoeages. Deze man zou immers tot 's middags bij u in de winkel zijn geweest. Daags nadien zou u naar het politiekantoor van Rachim Awa zijn gegaan om klacht in te dienen tegen de persoon die u had herkend. Drie dagen zou u na het voorval zijn thuisgebleven en uw compagnon, (G.), zou hebben gebeld om te zeggen dat er verschillende mensen naar de winkel kwamen kijken. U zou naar uw broer zijn gegaan en hem verteld hebben wat u had meegemaakt. Een buurman van uw broer zou een smokkelaar gecontacteerd hebben. U zou Kirkuk op 29 maart 2008 verlaten hebben zonder uw echtgenote, (F. S. S.) (OV X), die op dat moment ziek was.

Op 28 april 2008 zou u in België zijn aangekomen, waar u daags nadien asiel aanvraag. Uw echtgenote vervoegde u hier eind juli 2008 en vroeg hier op 1 augustus 2008 asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wel om volgende redenen. Zo zijn uw verklaringen aangaande uw leven, werk en het incident dat aan de grondslag lag van uw vertrek uit Irak dermate tegenstrijdig in vergelijking met de verklaringen van uw echtgenote, (F. S. S.), dat er aan het geheel van uw verklaringen geen verder geloof kan worden gehecht. Zo verklaart u dat uw broer in Shoridja woont (gehoorverslag p.2), terwijl uw vrouw stelt dat haar schoonbroer in Musallah woonde, op ongeveer een kwartier van bij u thuis (gehoorverslag vrouw p.5).

Even later stelt ze eigenlijk niet meer te weten of hij in Musallah dan wel in Shoridja woont (gehoorverslag vrouw p.5). U verklaart dat uw schoonbroer in Musallah woont, op enige afstand van uw huis (gehoorverslag p.5), terwijl uw vrouw stelt dat haar broer in Shoridja woont (gehoorverslag vrouw p.2). Gezien elk van jullie maar één broer heeft is het toch wel zeer opmerkelijk dat jullie geen meer coherente verklaringen hieromtrent kunnen afleggen.

Verder zijn er ook nog tegenstrijdige verklaringen aangaande uw dagelijks leven. Zo verklaart u noch een vast telefoontoestel, noch een GSM gehad te hebben in Kirkuk (gehoorverslag p.2), terwijl uw echtgenote verklaart dat zowel zijzelf als u een GSM hadden (gehoorverslag vrouw p.4). Ook wat betreft uw burens is er onduidelijkheid. U verklaart immers dat één van uw burens een Koerd is en de andere buurman een Turkmeen (gehoorverslag p.3), terwijl uw vrouw verklaart dat uw beide burens Turkmenen zijn (gehoorverslag vrouw p.2).

Ook met betrekking tot uw werk stemmen uw beide verklaringen niet overeen. Zo stelt uw vrouw dat u sinds jullie huwelijk (in 1988) in de winkel op het industrieterrein heeft gewerkt (gehoorverslag vrouw p.3), terwijl u zelf stelt dat u pas sinds een zestal jaren de winkel heeft (gehoorverslag p.5). U stelt verder dat u 's middags naar de broodjeszaak ging op het industrieterrein om te gaan lunchen (gehoorverslag p.3), terwijl uw vrouw stelt dat u 's middags rond 12u naar huis kwam om te eten en om 15u weer vertrok naar het werk. Als u te veel werk had, dan kwam een jongen die bij u in dienst was het eten halen en ze voegde er nogmaals aan toe dat u anders altijd thuis at (gehoorverslag vrouw p.3).

Zo stelt u vervolgens dat u weliswaar een rantsoenkaart had, maar dat u dit voedsel nooit ging halen omdat de producten vervallen waren (gehoorverslag p.3). Uw echtgenote stelt echter dat u elke maand een voedselpakket ging halen. Zij zou u soms gezegd hebben om geen thee mee te brengen, omdat de kwaliteit van de thee te slecht was (gehoorverslag vrouw p.4). Verder stelt u 's avonds nooit te zijn uitgegaan en op uw vrije dag zou u soms boodschappen hebben gedaan, maar vaak ook hebben gerust (gehoorverslag p. 3 en p. 5). Uw echtgenote stelt daarentegen dat u op uw vrije dag (vrijdag) soms 's avonds naar buiten ging, ze zou niet hebben geweten waar u naar toe ging en dat jullie op vrijdag soms een uitstap deden met de auto (gehoorverslag vrouw p.4).

U stelt dat u naar het huis van uw broer zou zijn geweest om over het voorval in uw winkel te berichten (gehoorverslag p.6), terwijl u vrouw stelt dat u uw broer zou hebben gebeld en dat die naar jullie huis zou zijn gekomen (gehoorverslag vrouw p.5). Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat jullie vaak hebben gehoord over ontvoeringen in uw wijk (gehoorverslag p.4), terwijl uw echtgenote stelt niets gehoord te hebben over ontvoeringen in de wijk (gehoorverslag vrouw p.4). U stelt verder dat u op aanraden van een politieofficier klacht zou hebben neergelegd in het politiekantoor van Rachim Awa en niet in een politiekantoor bij u in de buurt (er was een politiekantoor bij u in de buurt, Mutannah genaamd, en ook in de aanpalende wijk Piriadi was er een politiekantoor), daar u vreesde dat de terroristen hierin waren geïnfilteerd (gehoorverslag p.4, 6). Uw echtgenote stelt daarentegen dat u met uw broer zou geweest zijn naar het politiekantoor dat dicht bij jullie was gesitueerd (gehoorverslag vrouw p.5).

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden betrekking hebben op jullie gemeenschappelijke leven in Kirkuk en daar bijgevolg geen verder geloof aan kan worden gehecht en gezien uw echtgenote zeer vaag blijft in haar antwoorden op vragen met betrekking tot Kirkuk stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten en wordt u bijgevolg ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Voorts dient nog opgemerkt dat alhoewel u beloofde documenten neer te leggen, het CGVS tot op heden geen enkel stuk van u heeft mogen ontvangen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kirkuk. U stelt zelf geen problemen te hebben ondervonden in uw land van herkomst, maar baseert zich op de problemen die door uw echtgenoot, (Y. I. A.) (OV 6.251.135), worden ingeroepen. U zou uw land enkele maanden na het vertrek van uw echtgenoot hebben verlaten op 20 juli 2008. U kwam eind juli 2008 in België aan en vroeg hier op 1 augustus 2008 asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als die werden aangehaald door uw echtgenoot, (Y. I. A.) (OV. 6.251.135). Blijkt echter dat jullie verklaringen dermate van elkaar afwijken dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan deze motieven en er in hoofde van uw echtgenoot een weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen. Bijgevolg hebt ook u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees in de zin van de Conventie te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de beslissing van uw echtgenoot:

Zo verklaart u dat uw broer in Shoridja woont (gehoorverslag p.2), terwijl uw vrouw stelt dat haar schoonbroer in Musallah woonde, op ongeveer een kwartier van bij u thuis (gehoorverslag vrouw p.5).

Even later stelt ze eigenlijk niet meer te weten of hij in Musallah dan wel in Shoridja woont (gehoorverslag vrouw p.5). U verklaart dat uw schoonbroer in Musallah woont, op enige afstand van uw huis (gehoorverslag p.5), terwijl uw vrouw stelt dat haar broer in Shoridja woont (gehoorverslag vrouw p.2). Gezien elk van jullie maar één broer heeft is het toch wel zeer opmerkelijk dat jullie geen meer coherente verklaringen hieromtrent kunnen afleggen.

Verder zijn er ook nog tegenstrijdige verklaringen aangaande uw dagelijks leven. Zo verklaart u noch een vast telefoontoestel, noch een GSM gehad te hebben in Kirkuk (gehoorverslag p.2), terwijl uw echtgenote verklaart dat zowel zichzelf als u een GSM hadden (gehoorverslag vrouw p.4). Ook wat betreft uw burens is er onduidelijkheid. U verklaart immers dat één van uw burens een Koerd is en de andere buurman een Turkmeen (gehoorverslag p.3), terwijl uw vrouw verklaart dat uw beide burens Turkmenen zijn (gehoorverslag vrouw p.2).

Ook met betrekking tot uw werk stemmen uw beide verklaringen niet overeen. Zo stelt uw vrouw dat u sinds jullie huwelijk (in 1988) in de winkel op het industrieterrein heeft gewerkt (gehoorverslag vrouw p.3), terwijl u zelf stelt dat u pas sinds een zestal jaren de

winkel heeft (gehoorverslag p.5). U stelt verder dat u 's middags naar de broodjeszaak ging op het industrieterrein om te gaan lunchen (gehoorverslag p.3), terwijl uw vrouw stelt dat u 's middags rond 12u naar huis kwam om te eten en om 15u weer vertrok naar het werk. Als u te veel werk had, dan kwam een jongen die bij u in dienst was het eten halen en ze voegde er nogmaals aan toe dat u anders altijd thuis at (gehoorverslag vrouw p.3).

Zo stelt u vervolgens dat u weliswaar een rantsoenkaart had, maar dat u dit voedsel nooit ging halen omdat de producten vervallen waren (gehoorverslag p.3). Uw echtgenote stelt echter dat u elke maand een voedselpakket ging halen. Zij zou u soms gezegd hebben om geen thee mee te brengen, omdat de kwaliteit van de thee te slecht was (gehoorverslag vrouw p.4). Verder stelt u 's avonds nooit te zijn uitgegaan en op uw vrije dag zou u soms boodschappen hebben gedaan, maar vaak ook hebben gerust (gehoorverslag p. 3 en p. 5). Uw echtgenote stelt daarentegen dat u op uw vrije dag soms 's avonds naar buiten ging, ze zou niet hebben geweten waar u naar toe ging en dat jullie op vrijdag soms een uitstap deden met de auto (gehoorverslag vrouw p.4).

U stelt dat u naar het huis van uw broer zou zijn geweest om over het voorval in uw winkel te berichten (gehoorverslag p.6), terwijl u vrouw stelt dat u uw broer zou hebben gebeld en dat die naar jullie huis zou zijn gekomen (gehoorverslag vrouw p.5). Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat jullie vaak hebben gehoord over ontvoeringen in uw wijk (gehoorverslag p.4), terwijl uw echtgenote stelt niets gehoord te hebben over ontvoeringen in de wijk (gehoorverslag vrouw p.4). U stelt verder dat u op aanraden van een politieofficier klacht zou hebben neergelegd in het politiekantoor van Rachim Awa en niet in een politiekantoor bij u in de buurt (er was een politiekantoor bij u in de buurt, Mutannah genaamd, en ook in de aanpalende wijk Piriadi was er een politiekantoor), daar u vreesde dat de terroristen hierin waren geïnfiltrerd (gehoorverslag p.4, 6). Uw echtgenote stelt daarentegen dat u met uw broer zou geweest zijn naar het politiekantoor dat dicht bij jullie was gesitueerd (gehoorverslag vrouw p.5).

Voorts dient opgemerkt dat het op zijn minst opmerkelijk is te noemen dat u slechts zeer vage antwoorden kunt geven op vragen over de stad Kirkuk, terwijl u heel uw leven in deze stad zou hebben gewoond. Zo kent u niet de namen van uw burens (gehoorverslag p.2), weet u niet of er een politiekantoor is in uw wijk (gehoorverslag p.2), weet u zo goed als geen incidenten die in Kirkuk zouden zijn voorgevallen (u kunt immers slechts stellen dat er een grote explosie in een bazar zou zijn geweest doch de datum zou u niet meer weten; gehoorverslag p.3), kan u slechts de naam van één enkele moskee in Kirkuk opnoemen (gehoorverslag p.3), kent u slechts de namen van drie wijken (gehoorverslag p.3), weet u niet welke terroristische bewegingen er actief zijn in uw wijk (gehoorverslag p.3) en weet u niet waar de Amerikanen zijn gelegerd in de stad (gehoorverslag p.4). Uw verklaring dat u als analfabeet geen kennis zou kunnen hebben over uw stad, is onvoldoende, daar u beweert hier te zijn geboren en getogen.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten en wordt u bijgevolg ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tot slot dient nog opgemerkt dat u geen documenten kunt neerleggen ter staving van uw identiteit en/of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoekende partijen stellen dat het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) opgenomen feitenrelaas overeenstemt met de feiten, doch de moeilijkheid van het dagelijkse leven in Irak en in het bijzonder in de regio Kirkuk absoluut niet weergeeft. Zij verwijzen in deze naar hun verklaringen bij het CGVS. Het feitenrelaas geeft ook niet weer dat verzoekster ingevolge de oorlogsomstandigheden sedert

jaren geen sociaal leven meer leidt en buiten elke realiteit leeft. Verzoekende partijen zouden totaal afgezonderd hebben geleefd in Irak omwille van het feit dat verzoeker geen praktiserend moslim is, drinkt, rookt en een hond hield als huisdier in het huis, hetgeen niet overeenstemt met de Koran, zodat zij als onzuiver werden beschouwd.

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, de artikelen 48/3, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de principes van behoorlijk bestuur, de principes van machtsoverschrijding, de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, artikel 3 EVRM en artikel 1 van de Conventie van Genève.

Zij wijzen erop dat de motivering betrekking moet hebben op de ingeroepen feiten, waarbij toepassing moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing. Bovendien moet de motivering afdoende zijn, hetgeen betekent dat zij steun moet vinden in het administratief dossier en alle ter kennis gebrachte elementen in overweging moet nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden, stellen verzoekende partijen dat deze daadwerkelijk steun vinden in het administratief dossier. Zij wijzen er echter op dat deze tegenstrijdigheden reeds merkbaar waren tijdens het interview en hun raadsman een aantal opmerkingen deed optekenen. Verzoekster zou fysiek en psychisch gehandicapt zijn. Hun huis zou zijn geraakt door een raket en zij bleef onder de muren, waarbij armen en benen waren gebroken. Zij blijft last hebben met haar hoofd en haar ruggenwervel staat scheef. Verzoekster is sindsdien onverschillig ten opzichte van alles wat nog kan voorkomen en klemmt zich bijna kinderachtig vast aan haar hondje. Het enige dat zij zich blijkt te betreuren tijdens het interview is het feit dat zij lichamelijk gehandicapt is en haar hond heeft moeten achterlaten. Dit zou toch wel opmerkelijk zijn ten aanzien van de ervaren oorlogssituatie en het feit dat verzoekster ook een kind heeft achtergelaten in Irak. Volgens verzoekende partijen is deze houding en reactie totaal abnormaal en verwijst zij duidelijk naar een zwaar gestoorde psychologische toestand, precies als reactie ten opzichte van de te zwaar te dragen belevenissen en oorlogssituatie. Zij beweren dat dit aspect door het CGVS geenszins werd onderzocht, hoewel een trauma redelijk blijkt voor mensen die beweren Irak te zijn ontvlucht.

Bovendien stippen verzoekende partijen aan dat zij niet werden geconfronteerd met de aangehaalde tegenstrijdigheden, zodat zij geen kans kregen hun verklaring te geven nopens deze tegenstrijdigheden. Hieruit zou blijken dat het CGVS overhaast te werk ging.

Verzoekende partijen betogen dat de verklaringen van verzoeker coherent zijn en dat uit zijn persoonlijke verklaringen geen discrepantie kan worden gehaald.

Zij zijn van mening dat de Raad niet over voldoende informatie beschikt omtrent de psychische toestand van verzoekster om met zekerheid te stellen dat de tegenstrijdigheden niet door haar toestand kunnen worden uitgelegd en dat deze dienen op te wegen ten opzichte van de gekende gevaarlijke situatie in de regio Kirkuk. Zij verzoeken derhalve het dossier te verwijzen naar het CGVS met de vraag verzoekster door de psycholoog van het CGVS te laten onderzoeken.

Wat betreft het gebrek aan documenten, merken verzoekende partijen op dat zij het nodige deden teneinde de documenten naar België te laten komen. Verzoekende partijen brengen bij het verzoekschrift de kopieën bij van hun identiteitsdocumenten, een arrestatiebevel en de omslag in dewelke de documenten zouden zijn verzonden, waarvan de originelen in hun bezit zijn in België. De vertaling van deze documenten werd aangevraagd via het centrum waar verzoekende partijen verblijven. Verzoeker zou van zijn broer hebben vernomen dat ook hij Kirkuk diende te verlaten wegens problemen. Zijn broer kon zich blijkbaar niet in details uitspreken over de problemen die hij had, maar toch zou hij hebben vermeld dat zij verband hielden met de situatie van verzoeker.

Verzoekende partijen stellen dat zij thans hun nationaliteit en woonplaats bewijzen. Na jaren van oorlog is het algemeen gekend dat de situatie in Irak en meer bepaald in het Noorden van Irak, regio Kirkuk, niet gestabiliseerd is en de situatie voor burgers nog steeds uiterst gevaarlijk is. In deze regio kan geen sprake zijn van normalisatie, controle of mogelijke interne bescherming voor burgers in het algemeen en meer bepaald voor burgers zoals verzoeker die het doelwit zijn geworden van rebellen, terroristen, fundamentalisme. Verzoeker zou het doelwit zijn geworden hiervan omdat hij veel geld had en niet als moslim leefde, hetgeen een religieus voorwendsel biedt aan deze groeperingen om hem aan te vallen.

Verzoekende partijen doen gelden dat het CGVS geen rekening heeft willen houden met alle informatie die verzoeker heeft kunnen verschaffen nopens het dagelijkse leven in Kirkuk, ondanks het feit dat hij hierover langdurig werd verhoord. Het CGVS haalt nergens aan dat deze informatie foutief zou zijn. Deze positieve elementen werden niet in overweging genomen, ondanks het feit dat zij eveneens concrete aanwijzingen zijn van de aanwezigheid van verzoekende partijen in de regio Kirkuk in de periode waarin zijn beweren hun problemen te hebben beleefd.

Derhalve zouden er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet uitwerken op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou zijn geschonden. Zij duiden evenmin op welke manier de bestreden beslissing zou indruisen tegen de principes van behoorlijk bestuur en van machtoverschrijding, noch hoe de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces geschonden zouden zijn. Derhalve worden deze onderdelen van het middel niet dienstig aangevoerd.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (zie sub 4.2).

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of

het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake asielaanvragen berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke de nodige elementen dient bij te brengen ter staving van zijn asielaanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, daar waar zij ter verklaring van de discrepanties tussen hun verklaringen verwijzen naar de gestoorde psychische toestand van verzoekster, geen medische attesten bijbrengen om de psychische problemen van verzoekster te staven en waaruit zou kunnen blijken dat deze problemen haar zouden verhinderen zich de gebeurtenissen te herinneren. Nochtans gaf verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat hij de nodige medische documenten zou voorleggen (administratief dossier, stuk 4a, p.5). Hoe dan ook vormt verzoeksters trauma geen afdoende verklaring voor het feit dat verzoekende partijen dergelijke uiteenlopende antwoorden gaven op de gestelde elementaire vragen omtrent hun gemeenschappelijke en dagelijkse leven in Kirkuk, noch voor het feit dat verzoekster niet kon antwoorden op elementaire kennisvragen omtrent de regio waar zij beweert te zijn geboren en getogen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de bestreden motivering aangaande de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen voor het overige niet betwisten, doch integendeel erkennen dat de tegenstrijdigheden daadwerkelijk steun vinden in het dossier. Derhalve blijft de bestreden motivering aangaande hun tegenstrijdige verklaringen omtrent (i) de woonplaats van de broer van verzoeker (ii) de woonplaats van de broer van verzoekster (iii) de vraag of zij al dan niet beschikten over een telefoontoestel of GSM (iv) hun burens (v) het moment sedert wanneer verzoeker in de winkel op het industrieterrein werkte (vi) de vraag of verzoeker 's middags al dan niet thuis kwam eten (vii) het feit of zij al dan niet voedselpakketten gingen halen met hun rantsoenkaart (viii) de vraag of verzoeker 's avonds soms uitging en wat verzoeker deed op zijn vrije dag (ix) het feit of het verzoeker was, die na het incident naar het huis van zijn broer ging of dat het zijn broer was die naar hun huis kwam (x) de ontvoeringen in hun wijk waarvan zij hoorden (xi) het politiekantoor waar verzoeker klacht zou hebben ingediend, onverminderd overeind.

Dat verzoeker wel kon antwoorden op een aantal vragen, is geenszins afdoende om de voormelde discrepanties en onsamenspanningen op te heffen.

Bovendien bleek dat verzoekster (i) de namen van de burens niet kent (ii) niet weet of er een politiekantoor is in hun wijk (iii) zo goed als geen incidenten weet die in Kirkuk zouden zijn voorgevallen (iv) slechts de naam kende van één moskee in Kirkuk (v) slechts de namen kon noemen van drie wijken (vi) niet weet welke terroristische groeperingen er actief waren in hun wijk (vii) niet weet waar de Amerikanen zijn gelegd in de stad, waarbij zij geen afdoende verklaring kon geven voor deze onwetendheid. Ook deze motieven worden door verzoekende partijen, mede gelet op het voorgaande, niet weerlegd en blijven onverminderd overeind.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij niet werden geconfronteerd met de aangehaalde tegenstrijdigheden zodat zij geen kans kregen deze te verklaren, merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepaling is die het CGVS ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling tijdens het gehoor te confronteren met de gedane vaststellingen. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12

september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de advocaat van verzoekende partijen bij beide gehoren aanwezig was en zich aan het einde van het gehoor van verzoekster wel degelijk heeft verweerd aangaande de verschillende antwoorden, gegeven door verzoekende partijen (administratief dossier, stuk 4b, p.6).

Wat betreft de bijgebrachte documenten, dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds bij het CGVS aangaf dat hij verwachtte dat zijn identiteitsdocumenten de volgende dag of de dag daarna zouden aankomen en hij beloofde deze voor te leggen. Aan het einde van het interview werd hem uitdrukkelijk gevraagd de originele documenten binnen te brengen, waarop hij antwoordde dat hij dit zou doen en hem voldoende tijd werd gegeven om de documenten binnen te brengen (administratief dossier, stuk 3a, p.2, 7). Desalniettemin heeft verzoeker nagelaten zijn originele identiteitsdocumenten bij te brengen. Verzoekende partijen laten tevens na om voor de Raad de originelen bij te brengen van hun identiteitsdocumenten, het arrestatiebevel of de omslag waarmee deze documenten naar België werden verstuurd, ondanks het feit dat zij in het verzoekschrift uitdrukkelijk aangeven dat zij deze in België in hun bezit hebben. Aan de bijgebrachte kopieën kan, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien zijn de bijgebrachte stukken niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV verder niet in aanmerking worden genomen.

Op grond van de voormelde vaststellingen, kwam het CGVS op goede grond tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden gemeenschappelijke leven in Kirkuk, noch aan de door hen ingeroepen asielmotieven, dewelke zich immers aldaar zouden hebben afgespeeld.

Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden aangenomen aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan met de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens de gehoren de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoen zij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. De verzoekende partijen doen gelden dat er ernstige aanwijzingen bestaan voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

4.2. De Raad stelt vast dat er, ingevolge de bovenstaande observaties (zie sub 3.2), geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden gemeenschappelijke leven te Kirkuk, noch aan het vluchtrelaas dat zich aldaar zou hebben afgespeeld. Bijgevolg maken zij het de Raad onmogelijk een duidelijk beeld te krijgen van hun profiel, recente verblijfplaatsen en eventuele beschermingsmogelijkheden en tonen zij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Zodoende dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.